

Magányos vacsora,

avagy egyedül Krisztus - Krisztus egyedül

János: Olyan ez a kép, mint azok a régi templomok, amiket jóformán soha nem tölt meg a gyülekezet – nagy, ünnepélyes, díszes keret, benne egy picike festménytöredék – nem gondolod? Hiszen a keret, amiben a töredék van, sokkalta nagyobb, mint maga a töredék. Minek?

Béla: Valóban, ugyanakkor ez a kép keretestül, töredékestül is egy őszinte kordokumentum. Tanúskodik egy virágzó múltú, erős gyülekezetről és a kitelepítés után halódó és elnéptelenedő jelenről, a megpróbáltatásokról. Ez egy sallangmentes, lényegre törő és ugyanakkor nagyon hiányos kép. Téged nem zavar a fehér vászon üressége, az ami a keret és a festménytöredék között tátong? Nem lehetne rekonstruálni az eredeti képet? Nem lehetne esetleg kipótolni?

(Részlet **Harmati Béla és Schneller János** által tartott meditációból. Folytatás a következő oldalon.)

Pilinszky János
Harmadnapon

*És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérik a fényt a gyökerek
És szél támad. És fölzeng a világ.*

*Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszünhetett dobogni szíve -
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.*

Átváltozás

*Rossz voltam, s te azt mondtad, jó vagyok.
Csúf, de te gyönyörűnek találtál.
Végig hallgattad mindig, amit mondtam.
Halandóból így lettem halhatatlan.*

(folytatás az első oldalról)

János: Nekem éppen az tetszik, benne, hogy van hely a képzeletnek. A többi tanítvány úgyis csak magával és a jövőjével törődik, semmi szükség rájuk. Jézus nekem itt éppoly egyedül van, mintha a többiek is ott lennének, semmi nem indokolja, hogy megfessük a többieket. Nézz csak rá! Mindent tud előre, és ez a mindentudás mégis szomorú. Siratja Júdást, akit szintén szeret, mert ő árulja el, de Júdás még semmit sem tud, vagy nem foglalkozik vele, csak nyúlkál, hogy minél gyorsabban túl legyen a dolgon és mehessen a dolgára – tudjuk hova. Nem is néz Jézusra.

Azon kívül ez az üresség, és ez a hatalmas keret nekem arról is szól, hogy Jézus személye és szerepe mennyire eltörpül mai életünkben, rengeteg kép és képzet lépett az ő arca helyébe, és mindezek kiszorítják a tudatunkból őt. Ahhoz, hogy őt befogadjuk sok-sok képet ki kell seprőzni a fejünkéből. Különböztetnem nem marad számára hely. Itt ez az üres vászon és ez a kicsi töredék benne. Arra készítek, hogy hajoljunk közelebb, vizsgáljuk meg tüzetesebben a részleteket és vegyük észre azokat az apró részleteket, amik felett egyébként elsiklik a figyelmünk. Itt rá kell fókuszálni.

Ebben a töredékben benne van az is, hogy egyre kevésbé vagyunk képesek a lényegre koncentrálni, mert nem olyan az életünk, hogy ezt elősegítse. Túl sok az inger, túl sok a lényegtelen információ, amiről mégis azt gondoljuk, hogy fontos. Miközben valójában nem az. A fontos dolgok kicsinek és rejtőzködőnek tűnnek, és nem is igazán szokás róluk beszélni. Ez a kis képtöredék ebben a hatalmas keretben nekem nagyon szépen mutatja, hogy mennyire kicsi a lényeges aránya a járulékoshoz képest. Mert – ellentétben ezzel a képpel – mi életünk képén ez a fehér felület tele van posztokkal, feljegyzésekkel, fotókkal, tennivalókkal és élményekkel, amelyek nem csak elvonják a figyelmet erről a töredékről, de olykor el is fedik azt. Örülök ennek a tiszta lapnak, üres vászonnak, mert azt is eszembe juttatja, hogy a kevesebb több. Ahogy itt is elég lenne azt megélni, hogy a ő maga a szeretet, és ez a szeretet, ami közte és János között megvolt mindennél fontosabb és mi is Jánosok vagyunk.

Van ebben a képben valami nyomasztó, nem? Mintha egy letűnt kor kultúrájának, múzeumba zárt töredéke lenne, mint valami lelet, amit már csak kuriózumként mutogatnak az érdeklődőknek? Te is így érzed?

Béla: Ez igaz. Első ránézésre valóban bosszant a hiányossága, de minél inkább nézem, számomra annál vonzóbb! Már magának a képtöredéknek a megtalálása is érdekes történet volt. A gondnok először a poros, kopott, szúette keretet mutatta meg nekem, és csak miután összebarátkoztunk és hangosan sajnálkoztam, hogy nincs meg a beleváló kép, amikor egy belső titkot őrző mosolyával nézett rám és titokzatosan közölte, hogy azért a kép egy darabja fennmaradt! Egy félreeső polcra óvatosan leemelte az összehajtott darabkát és bizalmasan átnyújtotta.

A kihagyás, az üresség, a fehér felület óriási lehetőségeket rejt, amely ebből a töredékből kiindulva az egész keretet megtöltheti. Mi emberek a "nagy egésznek" csak töredékét látjuk, de odafigyelünk-e a lényegre?

János: Szerintem nagyon fontosak a keretek, mert ezek adják

életünk, mindennapjaink fogódzóit. Keretek nélkül az ember élete szétfolyik, hiszen minden az entrópia, a széthullás felé törekszik. Nagyon fontosnak tartom a kereteket. De abban egyetértünk, hogy pusztán a keret nem elég ahhoz, hogy hasson, tehát anélkül, hogy tudnánk, hogy miért vannak, és mire vannak, nehéz ma betartani őket. A külsőségek akkor válnak nyomasztóvá, ha eltűnik belőlük a tartalom, a lényeg, az esszencia. Ilyenkor elkezdnek porosodni, kiszáradni és szétmállani. Valóban, évről-évre erőfeszítést kell tennünk, hogy a keretek között megtaláljuk a lényegét, az üzenetet és újra-újra értelmezzük magunk számára az evangéliumot.

Én nem úgy érzem, hogy nekünk kéne megtölteni tartalommal, hanem inkább úgy, hogy a meglévő tartalmat újra és újra szemügyre kell venni, elmélyedni benne, és a saját életünkbe integrálni. A keret lehet akármilyen – tulajdonképpen lényegtelen, mert a tartalom, a mag ugyanaz. Az evangélium nem változik, csak mi és a körülmények.

Itt Jézus a középpontban van, előtte a kenyér és a bor, jobbján a kedves tanítvány (János), balján egy másik közeli barát, akiből áruló lett (Júdás). Kulcsfigurák, és a leglényegesebb motívumok a vacsorán mégiscsak itt vannak. Szimbolikus-e hogy ennek a képnek éppen ez a részlete maradt fenn számunkra, nem, hiszen fenn maradhatott volna az asztal egy darabkája, vagy a tanítványok lába is? Olyan ez mint egy csoda, nem? Vagy lehet, hogy csak ezt a darabkát akarták megmenteni a varsádiak?

Béla: Ezt nem tudhatjuk. De talán ez is lehet. Olyan picike ez a részlet, hogy szinte elvész ebben a hatalmas keretben, mégis minden rajta van, ami lényeges. Krisztus, János, azaz a szeretett tanítvány, a kehely, a kenyér, és talán Júdás profilja is benyúlik. Csodálatos ez a kis részlet. Nincs benne semmi fennhéjázó és annyira intim, mint egy családi jelenet. Figyeld meg, ahogy a fiatal János úgy bújik Jézus vállához, mint ahogyan a te kisfiad szokott hozzád. Olyan, mintha kicsi lenne, mintha nem is lenne felnőtt. Az arcáról pedig valamiféle féltés, vagy aggodalom sugárzik. János sejti, hogy mi fog történni, és el van csüggedve. Azt hiszem ő az egyetlen, aki érzi, hogy ez tényleg az utolsó vacsorája Jézussal. Szerintem vele lehet a leginkább azonosulni ebben a történetben, legalábbis én mindig vele szoktam. Hiszen mindig, amikor meghallgatom a passió-történetet, már az utolsó vacsoránál tudom, hogy mi lesz a vége, de valahogy ki szeretném használni még az összes pillanatot, amit Jézussal tölthetek. Legszívesebben én is odabújnék hozzá. Szerintem az ebben a csoda, és a csodálatos, hogy ez a fragmentum nem csak egy töredék, hanem tényleg a leglényegesebb mozzanatok sűrítése. Olyan, mint egy picike üzenet, egy palackposta, amibe ennek a vacsorának az üzenete sűrítve jelenik meg, amit megnézve minden üzenet dekódolható a Vacsorával kapcsolatban.

Mit gondolsz, ennek a képnek milyen nevet adjunk? Lehetne esetleg az is a címe, hogy „Magányos vacsora”? Ugyan Jézus harmadmagával marad, de a két másik figura közül az egyik tanítvány – mint elhangzik – már elárulta őt, a másik pedig szinte már szendereg. Úgy tűnik Jézus egyedül maradt a nézőkkel, azaz velünk. Mindig is azt éreztem, hogy Jézus valójában nagyon magányos ezen a vacsorán, mert mintha mindenki csak magával törődne. Szerinted mennyire magányos Jézus ezen a képen?

János: Igen, Jézus szerintem határozottan magányosnak tűnik ezen a képen. Persze nyilván azért, mert tudja, hogy senki sem fog tudni osztozni a szenvedésében, és nem is igazán törődik vele

senki, a tanítványok, ott sincsenek. De ez a magány inkább a mi magányunkról szól, arról hogy a végső kérdések előtt mindannyian magányossá válunk. Jézus azonban helyet biztosít számunkra az asztalánál, tehát én azt mondanám, hogy a címe legyen inkább „Vacsorameghívás” –amiben benne van a felszólítás, hogy mi is telepedjünk oda Jézus mellé a vacsora asztalhoz.

Imádság

A képeretben szinte üvölt a nagy fehérség és delejesen vonzza a tekintetet a kis töredék, "Solus Christus". Sejtjük, hogy ez a kép is egy "Utolsó Vacsora" - jelenet lehetett. Krisztus körül lévő üres terület szinte felhívásként hat a nézőre, telepedj te is le mellém! Van hely, töltsd be az üres vásznat! Ül le te is Krisztus mellé az asztalhoz! Ugyanakkor a kép felhívás is: ember ne feledd, hogy nem a keret számít, az mindig változhat! A fontos, a lényeg ott van közepén! Ha minden meg is változik körülöttem, de csak az az egy ott közepén megmarad, azaz Krisztus, akkor minden megmarad!

Harmati Béla és Schneller János

Gyerekszáj, avagy

"...ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát..." (1Móz 21,17)

M (4) - ... az Isten meddig él?
A(gondolkodva egy érthető válaszon, aztán nagy nehezen) - ...talán a világ végéig
M - akkor meghal?
A (gondterhelten) - nem...
M - mit csinál?
A - nem tudom
M - elmegy egy másik világba?... vagy újrateremti
A - lehet, hogy újrateremti
M - és én mikor fogok megszületni? kicsit később:
M - a világ végén koromsötét van?
A - nem tudom, talán igen, vagy nagyon világos...

M (5) - Az Isten mindent lát? Úgy lát a ködben, mint mi a napsütésben?

Noémi (2 éves) az ablakon kinézve meglátta a ködöt és felkiáltott:
- Isten tejet töltött a cicáknak! máskor
- Juj Anya! Isten kormot öntött a Földnek... annyira sötét van, mintha az Isten kormot öntene a Földnek!

Ádvent. Noémi sugárzó arccal a kisbaba Zelmára néz:
- Zelma! Tudtad, hogy Jézus is egy baba? (csillogó szemmel átszellemülten) ...van a zenében egy baba!

Később.
Karácsonyi zenét hallgatunk: „A kis Jézus megszületett...”
Noémi csillogó szemekkel szól a baba Zelmihez:
- Hallottad mit mondott? Ő egy baba..., olyan baba, mint te... csak fiú!

Játszanak (Noémi 4 éves)
A – Te voltál a doktor néni?
N – Igen, Zelma beteg volt.
A – Mi baja volt?
N – Magas láza volt, de meggyógyult, mert az Isten..., épp akkor teremtette meg az Isten a meggyógyulást és így meggyógyult.

Noémi (4) sugárzó arccal, mint aki nagy felfedezést tesz:
- Anya! Volt, amikor még te sem voltál?
A – Igen.
N – És amikor az Isten sem?
A – Háát, olyan nem volt.
N – De amikor valaki kitalálta, hogy legyen világ?
A – Az az Isten volt...

"Z (5) és N (8) együtt énekelnek:
Uzsonna, uzsonna, uzsonna a Dávid Fiának!"

Iskolai hittan órán elsősökkel a keresztelezésről beszélgetünk. Kérdezem a gyerekeket, hogy szerintük miért kell valakit megkeresztelni. Válasz: „Hát, mert olyan sok eső esik, és valamire el kell használni azt a sok vizet!” – lehet hogy nem sikerült átadnom a lényegét?

Iskolai hittan órán az egyik fiú, csak úgy mellesleg megemlíti: „Én egyébként egyszer sakkoztam Istennel, és sakk-mattot adtam neki!” Kérdezem, ez hol, és hogyan történt. „Hát, eljött hozzám vendégségbe.”

Egyik héten, nem tudtam megtartani az elsősöknek a hittan órát. Szóltam előre, hogy nem leszek, maradjanak az osztályukkal etikán. Következő alkalommal elmesélték, hogy ők ugyanúgy odamentek a szokásos helyünkre, és megtartották maguknak a hittan órát. Vették a tankönyvből a következő leckét, és elmesélték, hogy mit beszélgettek azzal kapcsolatban. A szívem megtelt örömmel és hálával, és tudtam, hogy áldás van a munkámon.

Borsó Kata

dr. Blatniczky Sára

Óvodai Beíratás

A Kék Elefánt Evangélikus Óvodában
2019. 04.24. - 04.25. 8:00-17:00-ig

Óvodánk kínálata:
szeretetre, elfogadásra nevelés bibliai történeteken keresztül
német nemzetiségi nevelés
környezettudatosság
tehetség gondozás: Sakkjátészótér, "Így tedd rá" néptánc foglalkozások
külön szolgáltatások: zeneovi, jóga, mozgásterápiák (Ayres, TSMT)

Franciskára emlékezve

„Nem tudom mi a sorsod, de egy dolgot tudok: csak azok lesznek igazán boldogok, akik keresték és megtalálták, hogyan lehet másokat szolgálni.” (Albert Schweitzer)

Franciskával a 2007 novemberétől kezdődő három, egyenként háromnapos hétvégéken megrendezett első gyülekezeti munkatárs-képző tanfolyamon vettünk részt Piliscsabán. Franciska nagyon komolyan készült az alkalmakra. A tanfolyamot követően teljes válszélességgel részt vett a gyülekezet életében. Törzstagja volt a hétfői asszonykörnek és a csütörtöki bibliaórai alkalmaknak. Varsányi Ferenc idejében a kórházi lelkészség szolgálatát segítette minden adandó alkalommal. Később átvette a missziós kör vezetését. Minden szeretetvendégséggel záruló gyülekezeti alkalom szervezésében ott találjuk. A gyerektáborokban elmaradhatatlanul segített. S a leghosszabban tartó, rendszeres szolgálata a Baldauf Otthon lakóinak látogatása volt, ami lelki- testi segítséget jelentett az otthon lakói számára, legyen az bevásárlás, hajmosás, igeolvasás, éneklés. Szép énekhangjával minden hónap első hétfőjén az asszonykör tagjai által tartott születésnap ihatatokon vezette énekünket. Boldog volt, hogy szolgálhatott. Most már fenn a mennyei karban dicsérheti az Urat.

Böröcz Anikó

„Hogyha itt tán nem is,
Ott az égi honba fenn,
Jézusunk kebelén
Isten velünk, viszontlátásra”

Énekeltük oly sokszor búcsúzóul a Baldauf otthonban, a régi evangélikus énekeskönyv 479. számú énekét. Most bátortalanabb énekünk, hiányzik szép csengésű hangod, úgy, ahogy nyitott, színes személyiséged, kedves mosolyod... Példát mutattál nekünk hosszantartó, súlyos betegséged hitben való hordozásával, elfogadva Urunk akaratát. Gyülekezeti alkalmaink fontos szerepet töltek be életedben. Utolsó beszélgetésünk alkalmából is ez derült ki.

„Fogy az erőm, érzem nem tudlak többet hívni. Add át a hittestvéreknek, hogy nagyon szerettem közöttetek lenni, ha megbántottam valakit, kérem bocsásson meg!”

„Jézus mondja: Aki hisz énbennem, ha meghal is, él”

Márfiné Angyal Edit

Akik melletted ülnek

Gyülekezeti arcképcsarnok - Árvay Orsolya

Orsi új presbiterként keltette fel az érdeklődésemet, irodai szolgálata kapcsán ismerkedtünk össze. Találkozásunkkor sok témát érintettünk: beszélgettünk gyermekkorról, családról, hitről és ezek összetartozásáról, amit most megosztok a kedves olvasóval.

Édesanyám Krähling Zsófia. Családja Tolna megyéből, Gyönkről származik. Néhai nagyapám, Krähling Dániel Bonyhádon volt lelkész, később pedig esperes. Hívásában és

szolgálati helyén nagybátyám, ifj. Krähling Dániel követte. Édesapám, dr. Árvay Gyula bonyhádi, hívó, evangélikus családban nőtt fel. Két testvérem van, Gyula és János.

A nevekből már korábban kiderülhetett volna számomra, mégis csak pár hónapja állt bennem össze a kép, hogy e család gyermeke vagy.

Bonyhádon születtem 1972-ben, Virágvasárnapon, Immanuel

napján, melynek jelentése („velünk az Isten”) egész életemben elkísér. Kisgyermek korom óta Pécsen élek. A nyári szünidőt gyakran töltöttem nagymamámnál, Bonyhádon. Elkötelezett vagyok a szeretetszolgálat iránt, ebből töltekezem, így van ez a mai napig is. Már gyerekként nagy örömmel kísértem a nálam kisebbeket bibliaórára és haza. Szívesen látogattam a bonyhádi diakonisszákat, akikkel nagyon emlékezetes időket töltöttünk együtt, sok mindent tanultam tőlük. Szép emlékek még a kismányoki-, gyenesdiási-, illetve a Bárka- nyári táborok. Utóbbiban fogyatékkal élők gondozását vállaltam, ahogy később Langauban is. Főtra jártam kántorképzőbe. Ezek a nyarak, együttlétek sokat adtak nekem lelkileg. Gimnazistaként idős, gyengénlátó házaspárhoz jártam szombatonként, a Bibliából felolvasni. Balikó Zoltán bácsi hittanórai is nagy hatással voltak rám, nála konfirmáltam.

A presbiteri felkérését hogyan élted meg?

Megtiszteltetésként fogadtam az ajánlást, bár kissé elbizonytalanodtam, hogy az időmbe belefér-e a szolgálat, megfelelek-e az elvárásoknak. Most már nagy örömmel tölt el, hogy része lehetek ily módon is a gyülekezetnek.

Említetted, hogy nagyon elfoglalt vagy. Mivel foglalkozol?

A PTE Műszaki Karán dolgoztam 15 évig, ahol kifejezetten a külföldi diákokkal kapcsolatos ügyintézésért feleltem, ami egy nagyon összetett feladat. 33 országból 500 hallgató ügyes-bajos dolgait intéztem. Volt benne sok nehézség, de cserébe rengeteg szeretetet kaptam hallgatóimtól, alapjában véve szerettem ezt a munkakört. A közelmúltban a Rektori Hivatalba kerültem, ahol külügyi koordinátorként az Erasmus-program keretében hozzánk érkező külföldi hallgatók dolgait intézem.

Családodról megtudhatunk valamit?

Katolikus férjemmel, Palanca Gáborral 25 éve vagyunk házasságban. Ő kiadványszerkesztőként dolgozik. Szereti és műveli a művészeteket, verseket ír, fest, zenét szerez, gitározik. Két fiúgyermekünk van, Bence (22) és Péter (20). Mindketten egyetemisták, katolikus iskolába jártak 12 évig és evangélikusként konfirmáltak. Születésük után nagyon kevés időm maradt a lelki életem gyakorlására, sajnálom, hogy akkoriban ritkán jutottam el a templomba. Isten jelenlétét mindvégig éreztem, megsegített minket akkor is, amikor súlyos betegséget hordoztunk. Nagyobbik fiammal fél évet az onkológián töltöttünk 9 és fél éves korában. Hála az Úrnak, dr. Ottóffy Gábor segítségével és szakértelmével Bence meggyógyult. Gyülekezeti életem akkor vált ismét aktívvá, amikor a Szabadegyetem előadásait hallgattam és az ÖFI, valamint a Női Kör összejöveteleire kezdtem járni. Ez tovább bővült a többi szolgálat kapcsán.

Minden hónap negyedik vasárnapján, aki betér az irodába, az

veled találkozok...

Ez a feladat is nagyon közel áll hozzám, szeretem ezeket a vasárnapokat.

Megosztanád a kedvenc igédet, ami számodra fontos?

„Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.

Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem.

Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.”
(1Kor 13,11-13)

Végezetül...

Minden áldott napot imádsággal kezdek és zárok. Folyton azt kérdezem az Úrtól, hogyan tehetném jobban, amit teszek. Nagyon sokat jelent nekem a hitem és a pécsi gyülekezet. Igazán hálával tartozunk a Jóistennek a nálunk szolgáló három nagyszerű lelkészért.

Márfiné Angyal Edit

Személyes visszaemlékezés a böjti reggelekre

Sok gyülekezetben szokás, hogy nagyhéten reggeli áhítatokat tartanak, így a mi gyülekezetünkben is hagyománnyá vált évekkel ezelőtt az elcsendesedésnek ez a formája. Az idei év különbözött az előzőektől. Ha megengedik, ezen a ponton személyessé válnék.

Műhelytitkot osztok meg: minden reggel szoktam valamiféle elcsendesedést tartani, bár ennek formája folyamatosan változik. Sokáig egyszerű bibliaolvasással indult a napom, pár év alatt megérkeztem oda, ahol most tartok: a liturgiák megszállottjává váltam. Nem titkolom, hogy nagyon szeretem a különféle liturgiákat, teológuskoromban is különösen érdekelt a liturgika tudománya. Hiszen hát nem izgalmas, hogy 1500 évvel ezelőtt hogyan történetek az istentiszteletek?! Izgalmas, hogy miket mondtak, hogyan imádkoztak, valamint ide tartozik az is, hogy milyen ruhát viseltek a szolgálók. (Tudták-e a testvérek, hogy a stólat a 4. századtól folyamatosan viselték? 1600 éve.)

Az utóbbi időben napi elcsendesedésem menete egy 500 éves liturgia, méghozzá Luther Márton szolozsmája. Van ennek reggelre, délre és estére kidolgozott menete a hét minden napjára, hallatlanul tömör, izgalmas, Krisztus-központú. És nem mellesleg negyed óra, melyet bőven rá kell tudnunk szánni az Istenre.

Így jutott eszembe, hogy ha én egyébként is eszerint a liturgia szerint imádkozom, miért ne tehetném ezt közösségivé, kinyitva a kaput a gyülekezet előtt. Elhatároztam, hogy egész böjti időszakra kiterjesztem ezt a közös reggeli imádságot, így minden hétköznap reggel találkoztam a testvérekkel, mintegy másfél hónapon keresztül.

Én magam is meglepődtem a részvételen. Hiszen - bevallom - arra számítottam, hogy néha egyedül is leszek, de ez sem lett volna probléma. Ilyen viszont egyszer sem fordult elő, hiszen van három-négy testvérünk, aki elejétől a végéig társaim voltak ezen a nagyon különleges böjti úton. De volt, hogy meglepően sokan gyűltünk össze. Ennyit a matematikáról, nézzük a teológiát.

Ennek a liturgiának a célja nem volt más, mint hogy a másfél hónapos felkészülés után méltóképpen érkezhessünk meg a húsvét csodájához. Azzal, hogy minden nap Istennek adtunk a reggelünkből fél órát, hisszük, hogy nagy lelki ajándékokat kaptunk tőle. Mindannyiunknak segített az alkalom abban, hogy a napunk alaphangját megadja. Istennel, közös imádsággal, közös hitvallással, énekléssel kezdeni a napot valódi közösséggé formált bennünket. Arra is megtanított bennünket Luther Márton 500 éves szolozsmája, hogy miként képes bennünket a tartalom mellett a forma is hordozni: mindig hasonló szövegek, ugyanazok az énekek. Mégsem vált egy cseppet sem unalmassá. Mert minden nap máson akadt meg a szemem, másra fókuszáltam. Így érkezünk meg a húsvéthoz.

Nem utolsósorban pedig néhány éneket már többen is kívülről tudunk - az összes versszakkal együtt.

Hajdúch-Szmola Patrik

Az *örögség* az *élet* koronája

A Baldauf Gusztáv Evangélikus Szeretotthonban él Julika néni, aki 2019. március 23-án ünnepelte 100. születésnapját. Az otthon vezetője, Pécs város alpolgármestere, Pogány polgármestere és a Magyar Vöröskereszt képviselője személyesen köszöntötte az idős hölgyet.

Rumy Zoltán Károlyné, született Buczkó Júlia háromévesen maradt árván. Egy távoli rokon vállalta fel, hogy gondoskodik róla és testvéréről, mikor szülei meghaltak. A gyermek feltétel nélküli hittel ajánlotta életét Istennek, a benne való megnyugvás adott erőt neki ahhoz, hogy eredményes és mások számára is példaértékű, önzetlen, szerény életet éljen.

Báró Apor Gizella 1934-től Önkéntes Vöröskeresztes Szolgálatot szervezett, ahol az ifjú hölgy egészségügyi képzést kapott, és mint ápolónő került ki az orosz frontra, ahol műtétek mellett és a betegek ápolásában segédkezett. A frontról gyalog

és marhavaggonnal utazva tért haza a kétéves szolgálat után 1945-ben. A háborúban tett cselekedeteiért Magyar Tűzkereszt Kitüntetést kapott, amelyet ma is büszkén visel.

A segítségnyújtás végig kísérte az életét, nővérként és asszisztensként dolgozott hetvenéves koráig.

Julika néni jó egészséggel örvend, kérésünkre szívesen mesél a családjáról, a férjéről, akivel bár csak hét évet élt együtt, ma is nagy szeretettel gondol. Fiát már elveszítette, de unokájával, Zoltánnal, aki ma Izraelben él, minden héten beszél telefonon. Jó természete miatt régi ismerősök, barátok és munkatársak is látogatják. A tartalmas, szerény életet élő hölgy szívében nem csak a családja él, hanem a Vöröskereszt eszmeisége is.

A hölgy élete ma már csendesen telik az otthonban, ahol gondos, szeretetteljes ellátást kap. Felolvasnak neki a Bibliából, ha sűt a nap, élvezzi a fényt, lapozgatja a fotóalbumait és elmereng a múlton.

Kacs Kovics Tamás

Végül is ketten maradtak, Isten és a Kert /Hamvas Béla után.../ -egy kertrendezés margójára

Becsukódott az óriási vasalt kapu. A kerubok is elrakták a pallosukat, letették a kert sarkába, hazamentek. Isten körbenézett. Meg kellene metszeni a fákat, gyomlálni kellene a virágok között, a borostyán is körbenőtte a fákat. Nekiállt a munkának. Egész nap dolgozott, és a munka töredékét sem végezte el.
- Ördög vinné el ezt a kettőt! – gondolta magában. - Miért nem tudták jól viselni magukat? Most dolgozhatok egyedül. Lassan telt az idő. Mire a végére ért a munkáknak, kezdhette előlről.

Ádám és Éva a másik oldalon búsan ültek a földön. Kopár volt minden körülöttük. Semmi zöld, semmi szín.

- Minek kellett ez? – sóhajtottak fel egyszerre. – Hogy lehetett ilyen hülyeséget csinálni, hogy megharagudott a főnök? Most akkor mihez kezdjünk?

- Nem tudom, mi lesz – mondta Ádám, - de éhes vagyok.

- Én is. – mondta Éva. - Keresek valami boggyót, te meg menj vadászni.

És évmilliók teltek el...

Az Úristen soha nem ért a munka végére, az emberek sem. Egyik a kapu egyik oldalán, a másik a másikon. Egymás nélkül, magányosan dolgoztak.

- Segítenék az embereknek – mondta Isten.

- Isten, miért nem segítesz? – mondták az emberek.

Mondom évmilliók teltek el.

Aztán Pécssett kinyílt egy vasalt kapu. Isten benézett, az emberek is. Aztán készén lett a kert.

Janszky Kőszeghy Ildikó

Luther Rózsa Alapítvány

Alapítványi célokra a továbbiakban is köszönettel várjuk az 1%-os felajánlásokat, és a befizetéseket is hálásan fogadjuk a következő bankszámlán:

K&H Bank 10200012-24074393-00000000

Orgona alszámla: K&H Bank 10402427-00007236-00000008

Adószám:19033307-1-02

Üdülés Sopronban

Gyülekezetünk által kedvezményes pihenési lehetőség 2 fő részére a Lővérekben: 2019. augusztus 9-től augusztus 30-ig heti bontásban. Jelentkezés: Böröcz Anikónál, tel: 30/41 66 559 vagy borocza52@gmail.com címen.

FOTÓPÁLYÁZAT!

Gyülekezetünk fotópályázatot hirdet „A Dischka” címmel.

A pályaműveket három kategóriában várjuk:

I. 0 - 14 éves korig

II. 14 - 18 éves korig

III. 18 - 101 éves korig

Mindenki maximum 5 képpel pályázhat. A képek témája bármi lehet, ami a gyülekezetünkben van. Épületek, csoportok, gyülekezeti alkalmak, játék, udvar.

A győztesek jutalomban részesülnek és a pályázatokból kiállítást rendezünk.

A fotókat fotopalyazat.dischka@gmail.com e-mail címre lehet beküldeni, beküldési határidő: május 31.

ÚTKÖZBEN EGYESÜLET

Az Útközben Egyesület köszöni, és továbbra is várja az 1%-os felajánlásokat, valamint köszönettel fogadja az adományokat is.

Miért fontos az 1%-os felajánlás?

A sikeres pályázatok és a gyülekezet tagjainak áldozatos munkája mellett az Egyesület közhasznú civil szervezetként a 2018. évtől jogosult a befizetett adó 1%-ának gyűjtésére céljai megvalósítása érdekében. Minden befizetett adóforint e szerény, de mégis nagyon fontos része közvetlenül szolgálja a gyülekezet működését, gyarapítását, építését, legyen szó a gyülekezeti alkalmakról, az ezeknek teret adó helyszínek fenntartásáról, az óvoda tevékenységének segítéséről vagy a hétköznapi működésről.

2018-ban ily módon közel 60.000 ft-ot tudunk a gyülekezet és az óvoda szolgáltatába állítani. A Felüljáró nyomtatási költségeit az Egyesület biztosította

Adószám: 18596863-1-02

2019.06.09-10

**Gyülekezeti nap
Kovácsszénája**

Vasárnap:
(este kezdődik)
#filmnézés
#tábortűz + beszélgetés
#sátrazás

Program:

Hétfő:
reggel autókkal, busszal megyünk
Kovácsszénájára
(Kérjük azoknak a jelentkezését, akik nem tudnak autóval kimenni, a jelentkezők számától függően bérelünk autóbust)

#Szabadtéri istentisztelet
#koncertek, #bibliatanulmány
#kirándulás, #gyerekprogramok
#ügyességi versenyek
#főzőverseny (két kategória lesz:
gulyásleves illetve pörkölt. A húst
-2kg/nevezés- és a tüzfát biztosítjuk, a többi
hozzávalót hozni kell. Nevezni lehet egyénileg,
családdal vagy baráti társasággal.
Kategoriánként egy-egy fődíjat sorsolunk.
A zsűri elnöke Lokodi Akos kreatív chef lesz.)

#süteméltatás
#Dr Orosz Gábor Viktor előadása
(A teológia és gasztronómia kapcsolata)

**Gyülekezeti
gyerektábor**

2019. JÚNIUS 24-28.

Részvételi díj:
Egyházfenntartó családok
számára 12.000/gyerek
Nem egyházfenntartó családok
számára 17.000/gyerek
Testvéreknek kedvezmény!

Jelentkezés:
Június 16-ig a lelkeszi hivatalban
a részvételi díj befizetésével

Lelkészek elérhetősége:
Ócsai Zoltán 20/824-62-50
ocsaizo@gmail.com
Hajduch-Szmola Patrik 20/620-28-20
hajduchpatrik@gmail.com
Kovács Barbara 20/218-65-04
kovacs.barbara.luca@gmail.com

Iroda:
Németh Réka 20/824-52-74
Hivatali órák minden hétköznap 14.00-17.00

Gyülekezetünk számlaszáma:
Szigetvári Takarékszövetkezet
50800111-11188568-00000000

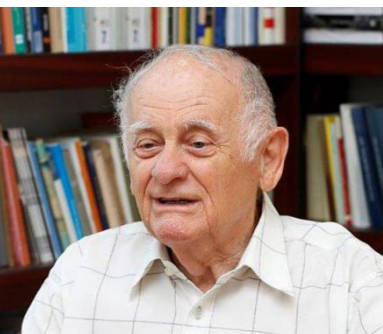
JÓ EZ A FÉNY

Gyülekezetünk hűséges tagja, Tillai Aurél tanár úr, Kossuth – és Liszt Ferenc díjas karnagy, zeneszerző jubilált. Ezúttal a 60 éve általa – Dobos László kollégájával együtt – alapított Pécsi Kamarakórus ünnepelte születésnapját. Talán az egész országban nincs még egy olyan énekkar, amely ennyi év óta alapító karnagyának irányításával működik töretlen színvonallal, lelkesedéssel! Érdemes megemlíteni, hogy a Pécsi Kamarakórus hívta életre 1964-ben a város nevét viselő Nemzetközi Kamarakórus Fesztivált, és ennek sikere szavatolta, hogy már 1988-ban Pécs adhatott otthont – elsőként a kommunista országok közül! – az Europa Cantat-nak.

A teltházas jubileumi koncert március 20-án volt a Kodály Központban, melyet kórusunk is meghallgatott. (Nagyon ritka, hogy az énekkari próbát átesszük valami miatt más napra. Ezúttal ez történt, mert sokan szerettünk volna részesei lenni ennek a szép ünnepnek.)

A műsor első részében a kórus az elmúlt 60 év – számukra legkedvesebb – darabjaiból válogatott. Az elsőként felcsendült mű Orazio Vecchi Jó ez a fény című madrigálja volt, mely az együttes hatvan évvel ezelőtti alapító koncertjének is nyitó műsorszám volt.

Ezt a zeneirodalom különböző korszakait átívelő, jórészt a capella kórusművek követték.

A koncert második felében ősbemutatót hallhattunk: a Pécsi Kamarakórus a Pécsi Egyetemi Kórus (karig.: Lakner Tamás), énekes szólistákkal és hangszeres együttesel kiegészülve bemutatta Tillai Aurél Missa secunda c. művét – természetesen a szerző vezényletével. A légkör ekkor igazán átforrósodott...

„A hab a tortán” Kodály Zoltán Budavári Te Deuma volt, melyhez a nézőtér kissé megritkult. Természetesen nem haza, hanem a színpadra mentek fel mindazok, akik valamikor énekeltek Tanár úr kezei alatt ezt a csodálatos művet. Az énekesek és a Pannon Filharmonikusok betöltötték az egész színpadot. Tillai tanár úr korát meghazudtoló energiával irányította a hatalmas együttest.

Egy ilyen jubileum nem nélkülözheti a köszöntéseket. Dr. Miseta Attila a Pécsi Tudományegyetem rektora, Dr. Mindszenty Zsuzsanna a KÓTA elnöke és Dr. Kutnyánszky Csaba, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem rektorhelyettese meleg szavakkal, nagy elismeréssel méltatta a 60 év munkáját, s kívántak a kórusnak a következő 60 évhez az eddigiekhez hasonló sikereket, Tillai tanár úrnak további jó egészséget, alkotó energiát.

Mi pedig büszkék voltunk arra, hogy akit oly sokan ünnepelnek, szerényen ott ül minden vasárnap templomunkban; hogy több művét a mi kórusunk is megszólaltathatta már. Reméljük, hogy még sok ilyen alkalom lesz! Gyülekezetünk énekkara nevében sok szeretettel gratulálunk Tanár úrnak, s kívánunk jó egészséget, töretlen munkakedvet!

Dönszné Buvári Nóra /a gyülekezeti kórus nevében/

MEGHÍVÓ

A **Pécsi Evangélikus Egyházközség** tisztelettel meghívja Önt ünnepi istentiszteletére, amelynek keretében felszenteljük felújított orgonánkat.

A szentelés szolgálatát végzi: **Kondor Péter**, a Déli Evangélikus Egyházkerület püspöke

Közreműködnek: Szamosi Szabolcs orgonaművész, Siptárné Balázs Hajnalka kántor és a pécsi evangélikus gyülekezet énekkara Lovászné Balázs Magdolna vezényletével

Az orgonaszentelés időpontja és helyszíne:

2019. május 26. 10 óra

Pécsi Evangélikus Egyházközség temploma
7621 Pécs, Dischka Győző u. 4-6.

Az orgonafelújítás a Luther Rózsa Alapítvány és a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával valósulhatott meg.